

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., ve věci

žalobkyně: **M. H.**
bytem X k., L. n. L.
zastoupena opatrovníkem městem Lysá nad Labem
sídlem Husovo náměstí 23, 289 22 Lysá nad Labem

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **U. I., a.s.**
sídlem N., P.- L.
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Bělinou
sídlem Pobřežní 370/4, 186 00 Praha 8

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 2. 3. 2015, sp. zn. X, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2015, sp. zn. X, č. j. X, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 8. 6. 2015, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný pro nepřípustnost zamítl její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 20. 8. 1997, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Stavební úřad svým rozhodnutím k žádosti akciové

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

společnosti U. T. (dále jen „stavebník“) povolil stavbu přípojky VN a trafostanice 2x630 kVA na pozemcích p. č. X, X, X, X, X a X, vše v katastrálním území L. n. L..

2. Žalobkyně uvádí, že je vlastníkem sousedního pozemku p. č. X v katastrálním území L. n. L., který je v současné době rozdělen na mnoho částí. Má za to, že jako osoba přímo dotčená stavbou měla být účastníkem stavebního řízení ze zákona. Tím, že nebyla zařazena mezi účastníky stavebního řízení, byla zkrácena na svém právu průběžně se k věci vyjadřovat. Dále žalobkyně cituje definici ochranného pásma trafostanice podle nařízení vlády č. 80/1997 Sb., platnou v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu. K věci samé tvrdí, že nebyla řešena otázka dopravní obslužnosti při výstavbě, údržbě a případné havárii.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve rekapituluje průběh řízení a dále konstatuje, že přípojka VN 22 kV je vedena v areálu stavebníka souběžně s hranicí pozemku žalobkyně podzemním vedením s ukončením v nové zděné trafostanici. Ochranné pásmo VN 22 kV je podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon z roku 2000“), taxativně stanoveno do vzdálenosti 1 metru od osy kabelu, ochranné pásmo zděné trafostanice je stanoveno na 2 metry od obvodové zdi budovy nebo od oplocení. Podzemní vedení, trafostanice ani jejich ochranná pásma nezasahují na pozemek žalobkyně. Povolenou stavbou proto nedojde ke znehodnocení pozemku žalobkyně. Stavební úřad tedy postupoval správně, když žalobkyni nezařadil mezi účastníky řízení. Žalobkyně nadto podala odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu až po 13 letech od jeho vydání, kdy se o něm dozvěděla. I kdyby žalovaný připustil, že žalobkyně měla být účastnicí stavebního řízení, musel by její odvolání hodnotit jako opožděné, neboť žalobkyně mohla podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno posledního z účastníků, kterým ho stavební úřad oznámil. Žalovaný přitom neshledal ani důvody pro obnovu řízení nebo změnu či zrušení rozhodnutí stavebního úřadu mimo odvolací řízení.
4. Osoba zúčastněná na řízení nejprve poukázala na to, že na základě přeměny na ni přešly předmětné pozemky stavebníka, a proto by mohla být zrušením napadeného rozhodnutí dotčena na svých právech. Osoba zúčastněná na řízení především nesouhlasí s tím, že by žalobkyně mohla mít v řízení postavení účastníka, neboť její práva nebo oprávněné zájmy nemohly být dotčeny ani v širších souvislostech. Městský soud v Praze žalovanému v minulosti pouze vytkl, že svůj závěr o tom, že žalobkyně není účastnicí řízení, nedostatečně odůvodnil. Závěr o jejím účastenství však sám neučinil.
5. I kdyby snad žalobkyně účastnicí byla, osoba zúčastněná na řízení souhlasí se závěrem žalovaného, že její odvolání bylo opožděné. I rozhodnutí správního orgánu, které nebylo formálně řádně doručeno účastníku řízení, totiž může nabýt právní moci ve smyslu § 73 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 2004“) či § 52 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád z roku 1967“), nastane-li fikce oznámení rozhodnutí. Fikce oznámení rozhodnutí přitom nastává k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno. Nelze tak na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí, jestliže opomenutý účastník znal obsah rozhodnutí

fakticky nebo pokud si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje. Osoba zúčastněná na řízení poukazuje na skutečnost, že žalobkyně bydlí jen několik stovek metrů od povolené stavby, takže o její výstavbě musela bez jakýchkoliv pochybností vědět již v roce 1998. Nejpozději se pak o prvostupňovém rozhodnutí dozvěděla v souvislosti s řízením vedeným Okresním soudem v Nymburce pod sp. zn. 6 C 805/2003. Osoba zúčastněná na řízení připomíná, že předmětné pozemky byly již od roku 1992 dotčeny vzájemnými spory mezi žalobkyní a stavebníkem (resp. jeho právními předchůdci) týkajícími se soukromoprávních plnění za užívání těchto pozemků, zřizování věcných břemen a plnění za tato věcná břemena. O prvostupňovém rozhodnutí tudíž žalobkyně věděla, odvolání však v rozporu se zásadou bdělosti podala teprve 13 let po vydání stavebního povolení a 10 let po kompletní realizaci stavby víceúčelové haly.

6. Případné účastenství žalobkyně ani případná včasnost odvolání pak nemohla podle osoby zúčastněné na řízení žádným způsobem ovlivnit prvostupňové rozhodnutí. V daném případě by měla mít v případném odvolacím řízení přednost právní jistota stavebníka a dalších osob, které žijí od vydání prvostupňového rozhodnutí v dobré víře ve věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí, před procesními právy žalobkyně, která je uplatňuje až více než 10 let po vydání rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
7. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno fikcí dne 10. 4. 2015) a že splňuje všechny náležitosti na ni kladené. Přestože žalobní argumentace je velmi obecná, lze vysledovat, že žalobkyně nesouhlasí s názorem, že nebyla a neměla být účastníkem řízení, ale naopak má za to, že byla vlastníkem sousedního pozemku a její práva mohla být rozhodnutím stavebního úřadu dotčena. Žaloba tedy je projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud dospěl k závěru, že žaloba je rovněž důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nesdělili, že trvají na konání jednání.
8. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro posouzení věci:
9. Stavební úřad přípisem ze dne 11. 8. 1997 oznámil účastníkům řízení zahájení sloučeného územního a stavebního řízení a dne 20. 8. 1997 rozhodl o povolení stavby přípojky a trafostanice na výše specifikovaných pozemcích. Žalobkyně nebyla zařazena mezi okruh účastníků řízení a oznámení o zahájení řízení ani rozhodnutí stavebního úřadu, které podle vyznačené doložky nabylo právní moci dne 21. 8. 1997, jí nebylo doručováno.
10. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně dne 9. 11. 2010 odvolání, v němž uvedla, že ke stavbě trafostanice nedala souhlas, neboť by tím byl negativně ovlivněn její majetek, a podotkla, že znehodnocení ochranným pásmem bylo zaznamenáno i v jednom znaleckém posudku, který nechal vypracovat Okresní soud v Nymburce. Dodala, že dosud neobdržela rozhodnutí o povolení stavby. Domnívala se, že rozhodnutí bylo vydáno, a tak proti němu podala odvolání s tím, že konkrétní připomínky doplní po prostudování spisu.
11. Žalovaný nejprve rozhodnutím ze dne 10. 1. 2011 zamítl odvolání jako nepřípustné. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 24. 9. 2014, č. j. X, shledal důvodnou, rozhodnutí ze dne 10. 1. 2011 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (pozn. tohoto soudu: citovaný rozsudek ve správním spise není založen). Důvodem pro zrušení rozhodnutí byla nepřezkoumatelnost spočívající v tom, že žalovaný pouze kusem poznamenal, že žalobkyně nebyla účastníkem

řízení bez toho, aby rozvinul své úvahy vedoucí k takovému závěru. Městský soud také poznamenal, že žalobkyně argumentovala negativním ovlivněním jejího pozemku stavbou a zmiňovala znehodnocení pozemku ochranným pásmem, k čemuž však žalovaný ničeho neuvedl.

12. Dne 2. 3. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání opětovně zamítl jako nepřipustné. Po konstatování, že žalobkyně namítá znehodnocení jejího pozemku ochranným pásmem, vycházel žalovaný z definice ochranného pásma dle energetického zákona z roku 2000 (pozn. soudu: zřejmě ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí) a dovodil, že nedojde ke znehodnocení pozemku žalobkyně, neboť stavba ani její ochranná pásma na pozemek žalobkyně nezasahují. Potažmo se žalovaný domníval, že stavební úřad postupoval v souladu s § 34 a § 59 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon z roku 1976“), když žalobkyni nezařadil mezi účastníky řízení. Dodal, že práva žalobkyně nemohou být stavbou přímo dotčena, a tak stavební úřad nepochybil. Žalovaný dále hodnotil, že žalobkyně podala své odvolání po 13 letech od chvíle, kdy se o vydání rozhodnutí stavebního úřadu dozvěděla, a také po zkolaudování stavby. I kdyby žalovaný připustil, že žalobkyně měla být účastníkem řízení, musel by odvolání považovat za opožděné, neboť podle § 84 správního řádu (pozn. soudu: s ohledem na citovaný text tohoto ustanovení aplikoval žalovaný na věc správní řád z roku 2004), mohla žalobkyně podat odvolání ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o jeho vydání dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno posledním z účastníků, kterým ho správní orgán oznámil. Závěrem žalovaný (obdobně jako ve vyjádření k žalobě) posoudil, že skutečnosti uvedené v nepřipustném odvolání neodůvodňují obnovu řízení anebo změnu či zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení.
13. Soud na úvod konstatuje, že napadené rozhodnutí se pohybuje na samé hranici přezkoumatelnosti. Přestože žalovaný zamítl odvolání žalobkyně pro nepřipustnost, vypořádal se předně s námitkou znehodnocení pozemku žalobkyně v důsledku stavební činnosti stavebníka, přičemž ji neshledal důvodnou. V návaznosti na to žalovaný „potažmo“ zhodnotil, že žalobkyně neměla být zařazena mezi účastníky řízení, a nad rámec této argumentace vysvětlil, že odvolání žalobkyně je opožděné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy jen obtížně výsledovatelné, zda žalovaný zamítl odvolání pro nedůvodnost po věcném přezkumu odvolací námítky, zda je zamítl pro nepřijatelnost z důvodu podání osobou k tomu neoprávněnou nebo zda důvodem zamítnutí odvolání byla jeho opožděnost.
14. S přihlédnutím k právnímu názoru Městského soudu v Praze vyslovenému ve vztahu k této věci v rozsudku č. j. X, který zavazuje nejen žalovaného, ale také zdejší soud, jakož i k tomu, že dotčení právní sféry žalobkyně mohlo plynout z existence ochranného pásma trafostanice a přípojky vysokého napětí, však soud seznává, že žalovaný posuzoval znehodnocení pozemku žalobkyně proto, aby mohl učinit související úvahu o možném dotčení práv žalobkyně jakožto předpokladu pro její účastenství v územním a stavebním řízení. Úvaha o opožděnosti odvolání pak nebyla hlavním rozhodovacím důvodem, ale měla pouze nad rámec nezbytného odůvodnění přispět k přesvědčivosti závěru žalovaného o nedostatku podmínek odvolacího řízení. Soud tedy shledává napadené rozhodnutí přezkoumatelným, třebaže se domnívá, že je žalovaný mohl odůvodnit pečlivěji a srozumitelněji.
15. K věci samé je pak nutno vymezit, podle jaké právní úpravy měl žalovaný posuzovat připustnost odvolání žalobkyně. Přestože napadené rozhodnutí bylo vydáno až za

účinnosti správního řádu z roku 2004, bylo třeba postupovat podle správního řádu z roku 1967, podle něhož bylo vydáno rozhodnutí stavebního úřadu. Komentářová literatura vysvětluje, že „podle ustanovení zákona č. 71/1967 Sb. se postupovalo i v případě rozhodování o opožděných nebo nepřipustných odvoláních podaných proti rozhodnutím vydaným podle zákona č. 71/1967 Sb. V tomto případě nešlo postupovat podle nového správního řádu, neboť pokud by se při posuzování takových odvolání ukázalo, že byla podána včas, resp. byla přípustná, šlo by o situaci podle 179 odst. 1 věta první [správního řádu z roku 2004], neboť takové řízení nebylo pravomocně skončeno (to, zda je odvolání včasné a přípustné, však lze seznat až při jeho posouzení, které tak musí probíhat podle ustanovení předchozího správního řádu)“ (srov. V. J. Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha: B. P., X, str. 1424; dále také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. X, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2017, č. j. X).

16. Podle obdobné logiky pak platí, že přípustnost odvolání proti rozhodnutí vydanému podle stavebního zákona z roku 1976 a s tím související otázka účastenství v řízení má být posuzována podle stavebního zákona z roku 1976. Bylo-li by odvolání přípustné, nastala by situace předvídaná v přechodném ustanovení § 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon z roku 2006“), podle něhož se (až na výjimky, které však na souzenou věc nedopadají) řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti stavebního zákona z roku 2006 dokončí podle dosavadních právních předpisů, tedy podle stavebního zákona z roku 1976.
17. Žalovaný měl při posuzování otázky, zda žalobkyně byla opomenutým účastníkem řízení, vycházet z právních předpisů účinných v době, kdy stavební úřad vedl stavební řízení a kdy rozhodoval o stavebním povolení, a s ohledem na tehdejší skutkový stav zvažovat, zda nejpozději v den vydání rozhodnutí stavebního úřadu byla žalobkyně ze zákona účastníkem řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 15. 4. 2010, č. j. X, nebo také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. X).
18. Ačkoliv žalovaný v úvodu napadeného rozhodnutí deklaroval, že na věc aplikuje stavební zákon z roku 1976 „platný v době vydání rozhodnutí“ (čímž nepochybně mínil rozhodnutí stavebního úřadu, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí již stavební zákon z roku 1976 platný, resp. účinný nebyl), fakticky takto nepostupoval a účastenství žalobkyně ve stavebním řízení posoudil podle znění právního předpisu, které na věc nedopadalo.
19. Podle § 59 stavebního zákona z roku 1976 ve znění účinném do 30. 6. 1998, tj. v době vedení stavebního řízení a vydání rozhodnutí stavebního úřadu, platilo, že účastníky stavebního řízení byli mimo jiné „občané, kteří mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům nebo stavbám a jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být stavebním povolením dotčeny“. Žalovaný naproti tomu chybně vycházel z definice účastenství podle téhož ustanovení, avšak ve znění účinném od 1. 7. 1998, neboť konstatoval, že účastníky jsou osoby, které mají vlastnická (nebo jiná) práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena. Na podporu závěru, že žalovaný měl na věc aplikovat znění zákona účinné do 30. 6. 1998, přitom svědčí také přechodné ustanovení čl. II bodu 5 zákona č. 83/1998 Sb., kterým byl s účinností od 1. 7. 1998 novelizován § 59 stavebního zákona z roku 1976 a podle něhož se řízení zahájena před účinností zákona č. 83/1998 Sb. měla dokončit podle stávající právní úpravy (s výjimkou zahájených řízení o odstranění stavby, což však nebyl tento případ).

20. Právní úprava, kterou žalovaný na věc aplikoval, se tedy podstatně lišila od té, která měla být na věc užita, a to navíc v neprospěch žalobkyně. Definice účastenství ve stavebním řízení účinná do 30. 6. 1998 měla širěji nastavené podmínky, neboť zohledňovala i „prosté“ dotčení na právech, ale také na právem chráněných zájmech či povinnostech. Pokud žalovaný pouze zvažoval, zda žalobkyně mohla být přímo dotčena na svých právech, nepřihlédl ke všem zákonným kritériím a jeho úvaha nebyla dostatečná.
21. Žalovaný vedle toho posuzoval znehodnocení pozemku žalobkyně ochranným pásmem podle energetického zákona, který nabyl účinnosti až 1. 1. 2001 (a to zřejmě podle znění účinného v době vydání napadeného rozhodnutí) a podle jehož přechodného ustanovení § 98 odst. 2 se ochranná pásma stanovená v elektroenergetice a teplárenství podle dosavadních právních předpisů nemění po nabytí účinnosti energetického zákona. Podle zákona č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o Státní energetické inspekci, ve znění účinném do 30. 6. 1998 (dále jen „energetický zákon z roku 1994“) přitom ochranné pásmo podzemního vedení do 110 kV včetně a vedení řídicí, měřicí a zabezpečovací techniky činilo 1 metr po obou stranách krajního kabelu a ochranné pásmo elektrické stanice bylo vymezeno svislými rovinami vedenými ve vodorovné vzdálenosti 20 metrů kolmo na oplocenou nebo obezděnou hranici objektu stanice (§ 19 odst. 9 a 7 energetického zákona z roku 1994). Žalovaný naproti tomu chybně vycházel z úpravy, podle které ochranné pásmo podzemního vedení sice shodně činí 1 metr, avšak ochranné pásmo zděné elektrické stanice je pouze 2 metry. Takový postup žalovaného přitom mohl podstatně ovlivnit závěr, že žalobkyně nemohla být stavebním povolením dotčena na svých právech, a tedy mít vliv na správnost posouzení účastenství žalobkyně ve spojeném územním a stavebním řízení (které nadto mohlo být posouzeno jinak i z důvodu aplikace na věc nedopadajícího znění § 59 stavebního zákona z roku 1976).
22. Použití nesprávných právních norem na klíčovou otázku definice účastenství ve stavebním řízení a na otázku dotčení pozemku žalobkyně ochranným pásmem povolené stavby v tomto konkrétním případě mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. V případě, že ochranné pásmo trafostanice zasahovalo na pozemek žalobkyně, mohlo dojít k dotčení práv, právem chráněných zájmů či povinností žalobkyně povolovanou stavbou už jen z toho důvodu, že energetický zákon z roku 1994 zakazoval provádět v ochranném pásmu některé činnosti (srov. § 19 odst. 10 tohoto zákona).
23. Žalobkyně sice pochybení žalovaného spočívající v aplikaci nesprávných zákonných ustanovení nenamítala, její (byť poměrně obecná) žalobní výtky o účastenství ve stavebním řízení však pokrývala i výběr a výklad rozhodného pramene práva ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. X, č. 1926/2009 Sb. NSS. Před tím, než soud mohl alespoň v obecné rovině reagovat na argumentaci žalobkyně, musel posoudit, které právní normy je třeba na věc aplikovat. Protože zjistil, že žalovaný postupoval podle nepřiléhavé právní úpravy a jeho postup mohl mít vliv na závěr o nepřijatelnosti odvolání žalobkyně, nezbyvá mu nyní nic jiného, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
24. V zájmu hospodárnosti řízení považuje soud za vhodné vyjádřit se nad rámec nutného odůvodnění k otázce včasnosti odvolání, neboť ta může mít význam pro další řízení. Shledá-li žalovaný v dalším řízení, že žalobkyně je opomenutou účastnicí stavebního řízení, může tím dojít ke zvrácení právní moci rozhodnutí stavebního úřadu, a to za předpokladu, že se žalobkyně včas neseznámila s obsahem rozhodnutí stavebního úřadu.

V takovém případě bude třeba vycházet z toho, že rozhodnutí stavebního úřadu nebylo doručeno všem účastníkům a v den, který je zaznamenán na vyznačené doložce, nemohlo nabýt právní moci. Včasnost podání odvolání bude nutno odvozovat od okamžiku, kdy žalobkyně získala vědomost o obsahu rozhodnutí (především o tom, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu jí zasahuje do práv, tedy kdy se proti němu mohla účinně bránit oprávněnými prostředky), k čemuž mohlo dojít i po letech od jeho vydání (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. X, č. 1838/2009 Sb. NSS). Na běh odvolací lhůty a její délku přitom bude s ohledem na přechodné ustanovení § 179 odst. 1 správního řádu z roku 2004 dopadat správní řád z roku 1967, který ve svém § 54 odst. 3 stanovil, že pokud účastník v důsledku toho, že nebyl poučen o oprávněném prostředku, podal odvolání po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí. Hypotetická úvaha žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, že odvolání žalobkyně bylo podáno opožděně, neboť již uplynula objektivní lhůta jednoho roku podle § 84 odst. 1 správního řádu z roku 2004, je tedy rovněž mylná (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. X, a na něj navazující rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2016, č. j. X, vydaný v jiné věci téže žalobkyně).

25. Okamžik, kdy se žalobkyně seznámila s obsahem rozhodnutí stavebního úřadu takovým způsobem, že proti němu mohla účinně brojit oprávněným prostředkem, přitom není ze správního spisu seznatelný (žalobkyně v žalobě tvrdí, že se tak stalo dne 2. 9. 2014 – zřejmě při nahlížení do spisu v řízení před Městským soudem v Praze). Žalobkyně v podaném odvolání ze dne 8. 11. 2010 vycházela z toho, že nějaké rozhodnutí o povolení stavby (čímž minila stavbu trafostanice) muselo být vydáno. Konkrétní identifikaci tohoto rozhodnutí ani jeho obsah však odvolání žalobkyně nezachycuje. Je samozřejmě možné, že žalobkyně obsah prvostupňového rozhodnutí znala prostřednictvím soudního řízení zmiňovaného osobou zúčastněnou na řízení (spis Okresního soudu v Nymburce vedený pod sp. zn. X), z podání žalobkyně ani jiných listin ve správním spise založených to však neplyne. Pokud tedy žalovaný dospěje k závěru, že žalobkyně byla účastníkem stavebního řízení, bude muset prověřit i otázku, kdy se žalobkyně skutečně o obsahu prvostupňového rozhodnutí (byť i neformálně) dozvěděla. Lze předpokládat, že argumenty v tomto směru v odvolacím řízení předloží současný vlastník povolené stavby, který se stal účastníkem řízení (srov. zásadu zohledněnou např. v poslední větě § 73 odst. 2 správního řádu z roku 2004) namísto původního vlastníka, resp. stavebníka, nicméně ani jeho případná neaktivita neosvobozuje žalovaného v povinnosti zkoumat otázku včasnosti odvolání v souladu se zásadou materiální pravdy.
26. Rovněž nelze přehlédnout, že podání žalobkyně, byť je označeno jako odvolání, mohlo z hlediska svého obsahu představovat i podání jiného charakteru, například žádost o nahlédnutí do spisu či žádost o informaci. Soud proto považuje za chybné i to, že žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí (a jemu předcházejícího rozhodnutí ze dne 10. 1. 2011) nevytvořil procesní prostor k tomu, aby se žalobkyně mohla seznámit s obsahem spisu, a nevyzval ji k odstranění nejasností podání a doplnění argumentace. Odvolání žalobkyně totiž obsahovalo pouze obecnou argumentaci, z níž například jednoznačně ani neplyne, zda žalobkyně v souvislosti s ochranným pásmem trafostanice namítala snížení tržní ceny pozemku či snížení pohody bydlení (nebo oboje), a žalobkyně konkrétněji nevymezila ani to, proč se považuje za opomenutou účastnicí řízení. (Toto pochybení však nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť jej soud konstatuje

pouze *obiter dictum*.)

27. Soud tedy napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.) z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení účastenství žalobkyně v řízení. Žalovaný je povinen řídit se závazným názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a otázku, zda žalobkyně byla (opomenutou) účastnicí řízení před stavebním úřadem, posoudit podle právního stavu, který zde byl v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu.
28. Lze jen dodat, že zásada právní jistoty, již argumentovala osoba zúčastněná na řízení, se v řízení projevila tím, že soud nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, jehož právní moc s ohledem na pochybnosti o samotné přípustnosti odvolání žalobkyně zatím není jednoznačně vyvrácena. Na druhou stranu však tvrzená dobrá víra nemůže být dostatečně silným argumentem, který by *de facto* blokoval povinnost soudu přezkoumat napadené rozhodnutí z hlediska argumentace v podané žalobě a bránil soudu na závažné vady napadeného rozhodnutí reagovat jeho zrušením. Pro jiný postup právní úprava prostor nedává.
29. O náhradě nákladů řízení účastníků rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšné žalobkyni přiznal soud náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě soudního poplatku ve výši 3 000 Kč.
30. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, právo na náhradu nákladů řízení jí nesvědčí.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. dubna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.